

tydeligt Omfang, naar en Grossist eller Fabrikant af Hensyn til sin Forbindelses mindre sikre økonomiske Forhold fremfor at levere Varerne i fast Regning foretrækker at give dem i Konsignation, saaledes at Grossisten vedbliver at være Ejer af de usolgte Varer og selv fastsætter sin Salgspris.

Handelskommissionen spiller saaledes fremdeles en ret betydelig Rolle her i Landet, og ikke mindre er dette Tilfældet i Norge og Sverige. Med Hensyn til Lovordningen af Forholdene rejste sig først det Spørgsmaal, om ikke Handelskommissionsforholdene i Tidens Løb vare undergaaede en saadan Forandring, at der maatte ske et væsentligt Brud med de for Handelskommission hidtil i Theori og Retspraksis anerkendte Regler, der i Hovedsagen ere de samme som de for den civile Kommission gældende. Der sigtes hermed til den Opfattelse, at Handelskommissionen her, som formentlig ogsaa i Udlandet, skulde have udviklet sig til Egenhandel med Svækkelse eller Sprængning af Forholdet mellem Kommittenten og den Tredjemand, med hvem Kommissionæren slutter Aftale til Hvervets Udførelse. Rigtigt er det nu ogsaa, at Kommissionsforholdet faktisk i Almindelighed afvikles alene mellem Kommittenten og Kommissionæren, uden at Kommittenten faar noget med Tredjemand at gøre. Rigtigt er det fremdeles, at Kommittentens retlige Hævdelse af Forholdet i Almindelighed alene finder Sted overfor Kommissionæren, som hyppigt staaer del credere, og som i alt Fald maa hæfte for Handelens Opfyldelse, naar han, som det almindeligt sker, har givet Kommittenten Underretning om Hvervets Udførelse uden at opgive Tredjemandens Navn. Men særlig for Konsignationsforholdenes Vedkommende var man paa det rene med, at Baandet mellem Kommittenten og Tredjemanden alligevel maatte fastholdes som hidtil. Og ogsaa udenfor Konsignationsforholdene viste det sig, at den handelsretlige Opfattelse vedkender sig Retsætninger, som ikke lade sig forene med den Opfattelse, at Handelskommission skulde have udviklet sig

til Egenhandel, saa at Forholdet mellem Kommittent og Tredjemand var sprængt. Der fremkom saaledes et næsten enstemmigt Forlangende om, at Selvindtræde fra Kommissionærens Side som Køber eller Sælger skulde være utilladeligt, og der rejstes fra visse Sider Indsigelse imod eller dog Tvivl om Rigtigheden af at nægte Kommittenten Ret til at faa Tredjemandens Navn opgivet. Endvidere fordredes der fra handelskyndig Side, ogsaa udenfor Konsignationsforholdene, Adgang for Kommittenten til under visse særlige Omstændigheder og ikke blot i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs at kunne holde sig umiddelbart til Tredjemand. Det fremgik heraf, at de ledende Retsgrundsætninger, som Handelskommissionen paakræver, ogsaa nu ere de, som hidtil ere anerkendte i Theorien og Retsanvendelsen, og som ere fælles for den civile Kommission og Handelskommissionen med nogle Nuanceringer for sidstnævntes Vedkommende, bl. a. saaledes, at ved Handelskommission er Kommittentens Forhold til Kommissionæren noget forstærket (se saaledes Bemærkningerne til § 14), medens hans Forhold til Tredjemand noget trænges tilbage (§ 57, 2det Stykke). Herefter var man paa det rene med, at man ved Lovordningen af Kommissionsforholdet maatte følge samme Vej, som Købeloven har fulgt med Hensyn til Køb og Salg, nemlig at give Fællesregler for den civile Kommission og Handelskommission med Tilføjelse af nogle særlige Bestemmelser for sidstnævnte eller for Former af denne.

Medens Kommissionens foreløbige Udkast iøvrigt har vundet Tilslutning fra de Handelsorganisationer, som det her i Landet har været forelagt, har Grosserer-Societetets Komité i sin Erklæring udtalt forskellige Betænkeligheder ved at gøre de foreliggende Emner til Genstand for Lovgivning. Ifølge den nærmere Begrundelse af disse Betænkeligheder mener imidlertid Kommissionen at kunne gaa ud fra, at de ikke ville blive fastholdte overfor det endelige Forslag, som i vidt Omfang har taget